

Marno János

FÖLDALATTI

„*Miféle földalatti...*”

Pilinszky János

Ijedtemben csak ránéztem, szem-
botlásból szinte, és szoknyámat
feldagasztotta a peronon
végigsöprő száraz légáram,
nyálkahártyámat sem kímélve,
mely, mandulám híján, megduzzadt
mindenfelé, torlaszt torlaszra
emelve torkom és garatom
járataiban, bent rekedve
hallottam a hangomat is már
a fejemben, sikoltozhattam
dagadt szoknyámba kapaszkodva,
mikor a szerelvénnyel feltűnt a
szemüvegében, s siklott felém.

PORMUTÁCIÓ

Kedvencek maradnak ki, szavak,
melyek megvetve mondatukat
mondanak maguknak éjszaka
felsírva ellent, vagy álmunkban
haza tartva bekiabálnak
hozzánk az ablakon, úgyszólván
idegenek, s haladnak tovább
a dombnak, nyelvükkel csiszolva
hátát és nyelve a lenge port,
s loholva máris a nyomukban
magunk, ágyból kiverten s vízzel
a homlokunkon, a vonathoz,
mely átvisz még egy alagúton,
mielőtt szép lesz kihajolnunk.

PERONON

Ha ködbe merül minden egy nap,
csak peronodat süti még nap,
megcsillantva oldalt a vasat,
hová csikkedet hajítottad,
s kibontva sáladból a nyakad,
hogy megforgathasd, nyújtóztathasd,
mielőtt behúzod a télre
végleg: még egy mogorva hangot
hallatsz, mit egyre távolabbról
hallhatsz, és egyre messzebb, messzebb
morajlónak, mintha roppant víz
alatt robbanna hegyed, gyomrod,
széthányva meszet és bazaltot,
mely eddig tartott, eddig tartott.